

Իսկ Յուսիկ այս խօսքերուն իւր քաղցր ժպիտով պատասխանեց.

– Այնպէս կը գրուցեն, իշխանուհի, դուք իրենց ուշ մի՛ դնէք, անխիղճ շռայլ մարդիկ շատ բան կը գրուցեն: Ես ձեր գանձին հաշիւները ճիշտ կը բռնեմ, դուք ձեր սիրտը հանգիստ պահեցէք: Նոքա որ ճամփու ծախք կը պահանջեն, անպիտաններ, ես գիտեմ թէ կամարները լեցուն եկան: Այն անկար սպասաւորները, որ թռչակդ կ'ուզեն, ողջ-առողջ պղնձի պէս մարդիկ են, կ'ուզան՝ կուտեն, կը խմեն, փոքրիկ ծառայութիւն մը չեն ըներ: Այո, ամենքն ինձմէ կը գանգոտին: Ատոմ Շահունի կը գանգոտեր, ինչո՞ւ Գրիգոր իշխանը չի գանգոտիր. նա ինձմէ գոհ է. ես էլ իրմէ գոհ եմ: Վասնզի իրաւ երիտասարդ՝ բայց կատարեալ եւ ազնուական մարդ է:

– Ինչո՞ւ եմ բացատրե՛, ո՞ւր է կատարելութիւնը:

– Դուք ինձմէ լաւ կը ճանչէք զինքը, Տիկին, ի՞նչ պէտք կայ բացատրութեանց:

– Ո՛չ, կ'ուզեմ քու կարծիքդ իմանալ:

– Շա՛տ բարի: Նախ որ աչքը կուշտ երիտասարդ է, դրամի սեր չունի: Չիս կը բամբասեն իբրեւ ագահ, ես ընդհակառակն՝ ագահները կ'ատեմ, իշխանուհի, հաւատացէք, որ չեմ ուզեր ագահ, ժլատ մարդու երես տեսնել. այն մարդկանց, որ ոսկին, արծաթը կը սիրեն ագահաբար: Եւ ըսածիս ապացոյց՝ ես Գրիգոր իշխանը կը սիրեմ, որովհետեւ ամենեւին ագահ չէ: Կը յիշէք, իշխանուհի, որ դուք իրեն առատ ռոճիկ նշանակեցիք, երբ Յերա կողմ յուղարկեցիք գնդաւ, ես դիտողութիւն ըրի թէ այդ ռոճիկը չափազանց է. եւ դուք ինձ բարկացաք ու նախատեցիք. ես, որ ձեր համբերող եւ հնազանդ ծառան եմ, ձեր հրամայած ռոճիկն արծաթը առաջը դրի, եւ զարմանքով տեսայ, որ բուն՝ ճշմարիտ ազնուական՝ ձեռքն անգամ չերկնցուց, աչքը վրան չի դարձուց, այլ ըսաւ քաղցրութեամբ, թէ «Երբ պէտք ունենամ ստակի, Յուսիկ հայրիկ, ես քեզնէ կ'ուզեմ»: Այսօր այնօր, գրեթէ երկու տարի կը լցուի, փողի մը պէտք չունեցաւ: Եւ ի՞նչ զարմանք... Ինչո՞ւ եմ, իշխանուհի, մի՛ բարկանաք, ամէն բան հաշուով է... փառք աստուծոյ, ձեր սեղանը փառաւոր կուտէ, կը վայելէ, ծառան, ձին նոյնպէս, յարդն ու գարին առատ...

– Ապրի՛ս, Յուսիկ,– ըսաւ իշխանուհին լի բարկութեամբ եւ ոտքի վրայ ցատկելով,– այս ի՞նչ բան է ըրածդ. գերութենէ դարձած տղու մը երկու տարի փող մը չէ՛ս տուեր... Եւ պարծանոք առանց ամաչելու կը պատմե՛ս... Տէ՛ր իմ աստուած... Ե՞ս ինչպէս այդ ազնուական երիտասարդին երեսը պիտի նայիմ...